

220p. 4012/9

126/9

Нова Европа

Књига VII, Број 2.

11. јануара, 1923

Oda snegu.

Stigla je blaga, bela vest tišine i spokoјstva, čistoće, reda, i mirisa... Čudna su tvoja dela, Gospode. Maločas su još zjapile rupe nepopločanog grada, kostrešile se grude osušena kala, mučno se protezao sirotinjski konjić da povuče teret, videli se olinjali kaputi duhovnoga plemstva, dosadno i podmuklo su zverala oko sebe deca neznaјуći čime da se zabave, i odjedared, za dve četvrti časa, savršilo se čudo. Odelo je lepo i u svih ljudi jednako, ulice su čiste i ravne, deca klikću i prestaju ružno da misle, točkovi kola klize sami od sebe, i svugde miriše ničim neokužena atmosfera visina.

— Sneg nam je došao! — viču deca.

— Sneže, beli sneže, lezi mi na dušu! — misle u sebi ljudi.

P. fabrikama, po tamnicama, po bolnicama, čama se smeši...

A šta vi kažete, gospodo iz Parlamenta, iz kabineta, i iz klubova? Izvolite, izadjite napolje da vidite belo, čisto, lepo, da vidite čudo. Izadjite i iznesite sa sobom sve. Sve rupe i gure državnog života, sve misli i sva dela svoja. Iznesite u sneg zupce ~~okretnih~~ naklapanja i kavgi; izručite u sneg sve što imate u kožnim torbama, u glavama i u srcima, sve što cenite, i do čega najviše držite. Izadjite, oci naroda, nosioci ideja, pisari zakona, savladjivači zadataka, izadjite iz zidova i idite na Topčidersko Brdo, da vidite veliki simbol, i pročitate belu poslanicu Gospodnju.

Što stojite? Što se snebivate? Je li vam žao gaziti po belom? Gazite samo, kolikogod gazite, belo će ostati belo, jer je ispod belog opet belo. Ne znate put? Ovila se beloća oko troboјnih motaka i stubova, pa se bojite odlutati iz države, i naći se u carstvu nečistog duha? Ne bojte se, kao što je pala po troboјnim motkama mira i blagostanja, pala je beloća i po crvenim zastavama osvete i revolucije. Sve je belo, i svima je isti put, i samo jedan.

Izadjite gospodo, i jedni i drugi, i troboјni i crveni, izadjite da naučite veliku lekciju, da se i bez udarca i bola može stišati, oči-

stiti, izjednačiti. Čudo. Svemoćno i neodoljivo, mekano i belo kao duša, srodno i poznato i starcu i novorodjenome, i opšte i jedno i za seljaka i filozofa, i za šumu, selo i grad, i za Srbina, Hrvata, i Slovenca. *sve vere u svoja plemena.*

Ankete, odbori, predlozi, uredbe, to su krpčići tuđjih, neoriginalnih misli i misija, nepotrebnih melema i lekova... Izadjite na Topčidersko Brdo, popnite se u primarnu i večnu viziju, i nadajte, inspirišite se da nadjete bar jednu široku, belu, čistu, opštu ideju. Izmisлите jedared nešto. Iznenadite nas bar jedared porukom kao ova bela uredba Gospodnja.

Otvorite širom vrata i prozore, i pustite da veje sneg na sve ono što ste zatvorili po kasama, po ormanima za akta, po arhivama, sudnicama, školskim sobama i crkvenim saborima. ~~Pustite neka vam udje živa slika ideje i zadatka.~~ Ne bojte se svežeg i hladnog, ne tuđite se od belog. Ne! Jer je belo boja budućnosti, belo je boja poslednjih čežnji. Bela politika, bela Internacionala!

~~Očistite, umite, obradujte nas jedared i vi, vlasnici, i vi pesnici.~~ Dajte, staraoci države, oci crkve, glasnici umetnosti, dajte jedared jednu misao, jednu reč, jednu pobedu ili smrt, ali belu, čistu, mekano, milostivu.

Izlazite iz svojih tvrdjava, vi predstavnici Pravde, Vere, i Prosvete, vi dosudjivači nagrada i kazni, vi veliki kapetani hleba, položaja, sigurnosti, i dostojanstva. ~~nešog.~~ Izlazite iz zidova uobraženosti, upornosti, oholosti, nebratstva, i bezbožnosti, i podjite u sneg i u vejanje, i pogledajte, svejedno, levo ili desno, gore ili dole, — samo ste vi crni! Inspirišite se, gospodo! Snegom se pospite! Belu politiku i belu prosvetu dajte! Dajte je ma samo za trenutak, ali je dajte!

Kroz sneg je sagledao svoju najbolju nacionalnu viziju najveći, najčistiji, najandjeoski vizijonar naših dana, beli vizijonar bele budućnosti u najcrvenijoj zemlji. Kroz sneg. Snegom je pokrio ubijce, zlikovce, i bezumnike, snegom je zagušivao psovke i gadne reči, snegom je pričestio svoju grešnu otadžbinu, u beloj mečavi je slio Hrista i crveni barjak...

Inspirišite se, gospodo, beloćom snega!

Isidora Sekulić.